

בעין חינוכית

בעין חינוכית מספר 106, כ"ז בשבט תשע"ב

הצצה ביומנו האישי של יוני – מאותגר קשב וריכוז

הרב צביקה מור, ר"מ בישיבת חורב ומאמן הורים ונוער בישיבות תיכוניות ובאולפנות

ת'מדריך" לפני חודש בקניון. ניקיתי את התיק. עד שהתארגנתי ושתייתי משהו היה כבר תשע והתפילה אוטוטו נגמרת, וממילא אני מעופף בתפילה. אז למה ללכת?

אומרים שהיה פוייקה מטורף אצל חיים במושב, וטיול שלושה ימים של החברה. כולם באו. אתה מבין? אני לא הייתי בכל זה. אף פעם לא מזמינים אותי. הם פשוט שונאים אותי.

טוב נו, פעם אחת הם הזמינו אותי, בחנוכה של כיתה ט', ומאז...

אני לא יודע מה קרה לי אז בחנוכה. קבענו כדורגל בגן סאקר ודני בעט בי. זה מה זה כאב ועצבן. אז פירקתי אותו בלי לחשוב פעמיים. הוא אמר שזה היה תוך כדי משחק ובכלל לא התכוון. הצטערתי על זה אחר כך. מסכן, בסך הכול בא לשחק כדורגל ופתאום הוא נהיה הכדור... מאז אף אחד לא מתקשר אליי, לא מזמין אותי לשבת. איזה שבת, אפילו ביום חול לאיזה סרט ב-DVD פה ביישוב לא קוראים לי.

הם מסננים אותי קבוע בנייד. אף אחד לא מגיב לסטטוס שלי בפייס. בעצם, חיימי תמיד מגיב אבל רק הוא. חיימי הוא סבבה. הוא חבר שלי אבל הוא גר רחוק. הלוואי שהיה לי חבר מהסביבה לדבר אֶתו, לשחק, לטייל וסתם לקשקש.

לא יודע איך אני שורד את המשך השנה הזו. אני לא מוצא את עצמי. דברים הולכים לי לאיבוד כל הזמן. ההורים שלי קנו כבר שלושה מילוני אוקספורד וגם את

שנת הלימודים כבר בעיצומה. אני בכיתה י'. החזרה לישיבה נפלה עליי חזק. עומס של ישיבה תיכונית. מכירים? אתה בתכנית יומית של איזה 13 שעות. אני בקושי מחזיק שלוש שעות והם רוצים שאשב שלוש-עשרה שעות!?

כבר בשבוע הראשון פישלתי. לא הבאתי איזו עבודת חופש. שכחתי. גם שכחתי את הטפסים שביקשו שאחתים עליהם את ההורים, אישור טיולים וכל אלה. המדריך ירד עליי מול כולם: "תמיד אתה שוכח!" הוא אמר לי. "אם זה היה חשוב לך היית זוכר". התפרצתי בחוצפה. נכנסתי בו. לא רציתי להתחצף, זה פשוט יצא. מאז אני במתח אתו.

אימא אומרת: "מחצית חדשה זה הזמן לפתוח דף חדש". באמת? מרוב התחלות חדשות נגמרו לי כבר ה"דפים". תמיד ירדפו דווקא אחריי. זה ברור. אחרי התקלה עם המדריך בשבוע הראשון של המחצית וכל ההיסטוריה שלי, מה עוד יש לי לעשות פה? מי רוצה אותי פה בכלל?

החופש האחרון היה סיוט. הייתי בבית כל הזמן. מחשב, טלוויזיה, מקרר. ועוד פעם מקרר.

הייתי בתפילות. בשבת תמיד, ולפחות פעם אחת כל יום. זה לא שאני לא רוצה להגיע לתפילה. לדוגמה, אני קם חצי שעה לפני התפילה, אבל אז אני לא מוצא את החולצה שהרגע ראיתי. אני מחפש את החולצה ומוצא את ה-MP שאיבדתי לפני חודש. הלכתי לשים אותו בארון. היה שם ריח נורא. זה הפיצה בתיק מה"חפש

תקשיבו! זו האמת! ככה אני מצליח להתרכז. אני מצייר על איזה דף וככה אני לומד איך שהוא. אבל הם? הם חופרים לי: "אתה לא מתרכז. אתה לא רוצה". האמת היא שאם הייתי יכול הייתי רוצה.

אוף! כבר 17:55 והשיעור כבר התחיל. הנה הסרט המוכר: אני מאחר, נשאר בחוץ, המנהל תיכון קורא לי....

איך אני שורד עד סוף השנה הזו...?
ואיך אעביר את הקיץ, לבד?

השלישי אני לא מוצא. לא יכול להסתכל להם בעיניים כבר.
האמת, גם אני הולך לאיבוד. בגמרא, אך לא רק. גם בחיים.
בלימודי תיכון זה בכלל סיוט. קשה לי לעבור ממקצוע למקצוע. קשה לי לזכור להביא תמיד את הספר ואת המחברת. זה מתבלגן לי איפה שהוא.
בשיעורים אני מצייר כל הזמן. כמה מורים העירו לי על זה, אבל בכל זאת המשכתי. הם חושבים שאני סתם מתעצל ושלא בא לי להסתכל עליהם ועל הלוח, אז הם מענישים אותי.

הרהורים חינוכיים

- א על קיומם של קשיי קשב וריכוז מובנים, כולנו יודעים. אם כן, האם קריאת מכתבו של יוני הוסיף או חידד משהו ביחסי לילדים כאלו? מדוע עצם ידיעת התופעה לא מספקת כדי שנפתח יחס ראוי כלפיהם?
- ב אם נדע על תלמיד שמפריע לנו כל הזמן, שסובל מ-ADHD, כיצד נתייחס אליו כאשר הוא מפריע בזמן שאנו בלחץ? מה יכול לסייע לנו לפתח בתוכנו יחס ראוי כלפיו?
- ג בהנחה שהוא מודע למצבו ואף מתוסכל ממנו – אילו מסרים רוחניים ואמוניים נוכל להעביר אליו על ייחודו ועל קשייו?

* * * * *

מסביב לדפים

- א. מי שמוכנה לשתף את כלל הבנות במחשבות בתחומי החינוך והחיים, המתאימות לרוח של 'בעין חינוכית', מוזמנת לשלחן אליי: yyg8@zahav.net.il.
- ב. ניתן לעשות מנוי אישי (ללא עלות) על דפי 'בעין חינוכית'. נא לפנות לשרון: sharonz@orot.ac.il.
- ג. מומלץ לשמור על דפי 'בעין חינוכית' לשימוש עתידי.
- ד. נשמח אם תפיצו את הדברים הלאה, למשפחה ולחברים מחוץ למכללה.